

HỒI THỨ HAI MƯỜI LĂM

MỖI NGƯỜI CÓ MỘT QUAN NIỆM RIÊNG

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Âm Dương Song Ma thị có Huyết ảnh Thần Trâm Vô ảnh kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến Đoạt Hồn câu mà đã oai trấn cán khôn, bây giờ tiểu đệ đã biết rõ sự lợi hại của hai môn Huyết ảnh Thần trâm với Đoạt Hồn câu rồi, còn Vô ảnh với tiêu Hồn bảo phiến.

Chàng chưa nói dứt, thì Dật Tư đã mỉm cười đỡ lời

-Độc Cô biểu đệ, Vô ảnh với Tiêu Hồn bảo phiến lợi hại như thế nào, ngu tử cũng biết được đôi chút, biểu đệ khổ cần phải hỏi Phạm đại ca nhiều như thế nữa.

Độc Cô Sách thấy Dật Tư nói như vậy, lại hỏi Long Sinh:

-Đại ca, bây giờ tiểu đệ hãy thực thi lời hứa của tiểu đệ trước, rồi cáo biệt đại ca đi La Phù ngay.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Lão đệ có lời hứa gì mà thực thi thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tiểu đệ xin đại ca một vị thuốc, có thể làm cho nước chảy ngược về phía Tây mà người ta có thể trở ra được.

Long Sinh giơ hai tay lên sờ hai mái tóc trắng như tuyết gượng cười hỏi:

-Có thực lão đệ có tài ba như thế không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Trước hết đệ phải xem rõ căn bệnh của đại ca đã.

Long Sinh nghe nói vừa cau mày lại nhìn Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Với công lực của đại ca thâm hậu đến như thế, khi nào lại tuổi chưa đầy sáu mươi mà tóc đã bạc như vậy rồi, cho nên đệ mới đoán chắc sở dĩ đại ca chóng già và tóc chóng bạc là chỉ do hai chữ "tịch mịch" mà nên.

Long Sinh nghe nói lẩm bẩm tự nói:

-Hai chữ "tịch mịch" ấy mà lợi hại đến như thế ư?

Dật Tư thở dài một tiếng rồi đỡ lời:

-Vâng, chỉ có vui vẻ, an ủi mới sống lâu trường thọ thôi, chứ còn tịch mịch, buồn bực là rất hại người, cho nên Độc Cô lão đệ nói căn bệnh của lão tiên sinh rất đúng.

Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Đại ca thử nghĩ xem, mới ngoài hai mươi đại ca đã bế quan khổ tu luyện để cho hai chữ "tịch mịch" nuốt dần tuổi xuân của đại ca. Bây giờ đại ca phải sớm bỏ cứu ngay mới được.

Long Sinh ngơ ngác hỏi:

-Bỏ cứu bằng cách nào?

-Dễ lắm! Dễ lắm! Quý hồ đại ca phải khoan tâm, đừng có giam cầm mình vào trong một cái vòng nhỏ nhỏ, rồi ngao du thiên hạ thì không bao lâu sẽ có sự thay đổi rất lớn ngay.

-Ngũ Tử Tư qua Siêu Quan một đêm trời đầu đã bạc hết, nhưng Phạm Long Sinh khó mà ngày một ngày hai khiến tóc trắng thành tóc đen được.

-Vẫn biết một đêm không thể nào được thì ta để mười đêm, tháng không đủ, thì một năm cũng không sao. Tiểu đệ chỉ mong lâu sau gặp lại đại ca, chúng ta tay bắt mặt mừng cùng vui vẻ cả.

Long Sinh nghe tới đây liền hờn hờ đáp:

-Lời nói này của hiền đệ khiến Phạm Long Sinh hùng tâm nổ cao trăm trượng, thật không tin không gọi được tuổi xuân trở lại, vậy đến lúc nào chúng ta lại được gặp mặt nhau nữa?

-Quả đất tròn, chả cần phải hẹn nhau trước. Khi đáng được gặp nhau ngay, thì sẽ gặp, khi phải giải tán thì giải tán liền.

-Hiền đệ thật không hổ thẹn là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, lời của hiền đệ lúc nào cũng cso thiên cơ phật lý. Thôi được, bây giờ lão đệ có việc đi La Phù, Long Sinh không tiện giữ lão đệ ở lại nữa, chúng ta hãy tạm thời tạm biệt.

Nói xong Long Sinh giơ tay lên chào Dật Tư với Độc Cô Sách và chỉ khẽ chống chiếc gậy trúc một cái đã lẩn khuất trong rừng liền.

Long Sinh đã đi, Dật Tư với Độc Cô Sách tất nhiên không tiện giữ lại, hai người liền rời khỏi núi Vân Vụ, thung thẳng đi luôn.

Độc Cô Sách vừa đi vừa nói:

-Biểu tủy, Phạm Long Sinh tuy là người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung. Nhưng theo sự nhận xét của đệ, hình như vẫn còn chút chí tình chứ không hung ác như người ta tưởng tượng đâu.

Dật Tư đáp:

-Phạm Long Sinh vốn dĩ là người lương thiện nhất trong đám Tam Hung. Bây giờ gặp mặt y, thấy y lại còn hiền lành hơn cả lời đồn đại của thiên hạ.

-Theo sự nhận xét của tiểu đệ, thì sở dĩ Long Sinh hiền lành hơn trước là có hai nguyên nhân.

-Bây giờ biểu đệ đã biến thành chuyên gia phân tích tính nết của người đời rồi phải không?

Độc Cô Sách có vẻ đắc trí, vừa cười vừa đáp:

-Cổ nhân đã nói: "Một cây chẻ thành rừng" cũng như vua Trụ, nếu không có tả hữu xu nịnh thì đâu đến nỗi ác như thế, nên tiểu đệ thấy sau khi Vân Vụ tiên ông với Vân Vụ tiên cô ốm chết, khiến Long Sinh cảm thấy người đời chẳng qua chỉ có thể thôi và hai người bạn đã giúp y gây nên tội ác không còn nữa, thì tất nhiên tính nết y phải ngày một lương thiện hơn trước ngay.

-Nguyên nhân thứ nhất này của tiểu đệ phân tích rất có lý.

-Nguyên nhân thứ hai là vì Phạm Long Sinh bế quan ba mươi năm khổ công tu luyện như thế chỉ vì một lòng hiếu thắng mà nên chứ y không có kết thù kết oán với một nhân vật nào ở trong võ lâm cả, thì ý niệm hung ác cũng phải tiêu diệt dần, đầu óc sáng sủa theo, và đạo tâm đạo khí tự nhiên nảy nở lên mà y không hay.

-Nguyên nhân thứ hai này biểu đệ phân tích càng khéo hơn ngu tử dám đoán chắc về khí chất của Long Sinh khác hẳn bọn Hoàn Vũ Cửu Sát. Biểu đệ đã đoán đúng rồi.

-Hai lý do ấy tuy đã được biểu đệ đoán đúng, nhưng còn một việc khiến tiểu đệ không ngờ.

-Việc gì thế?

Độc Cô Sách đưa tay lên sờ cái hộp gỗ đựng Thanh Ngọc câu ở trên vai, mỉm cười đáp:

-Trong lúc đệ đổi câu dùng kiếm, Long Sinh liền nhận thua ngay, vì vậy mà đệ tưởng sau khi nghe chúng ta nói đi núi La Phù đấu với Âm Dương Song Ma thì thế nào cũng hăng hái, yêu cầu chúng ta cho y đi, giúp chúng ta một tay. Ngờ đâu đệ đã đoán lầm y không hề tỏ vẻ gì hết.

Dật Tư lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Có lúc biểu đệ thông minh tuyệt đỉnh, mà cũng có lúc hồ đồ vô cùng. Chẳng lẽ biểu đệ không nhận xét thấy với việc hẹn đấu với Song Ma của chúng ta thế nào y cũng không chịu làm ngơ đâu.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Sao chị lại biết Phạm Long Sinh không làm ngơ?

-Người đứng cạnh bao giờ cũng sáng suốt hơn. Ngu tử đã nhận thấy Long Sinh có vẻ hợp duyên với biểu đệ lắm.

-Tiểu đệ cũng cảm thấy như vậy.

-Long Sinh đã mến biểu đệ thì thế nào y cũng quan tâm đến việc của biểu đệ đấu với Song Ma rất hung hiểm, mặc dầu đã có Bạch Phát Quỷ Mẫu trợ giúp một tay.

-Đệ cũng có ý nghĩ ấy, nhưng sau thấy thái độ của y có vẻ lạnh lùng mới ngạc nhiên vô cùng.

-Kỳ nhân trong võ lâm, đa số đều thế hết. Vẻ mặt rất lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất nhiệt thành. Sở dĩ ngu tử có sự nhận xét như trên là vì ngu tử nghe thấy khi đi y có nói câu: "Chúng ta tạm biệt" như vậy chắc y thể nào cũng yên lặng theo sau, chờ tới khi nào chúng ta lâm nguy thì lúc ấy y thể nào cũng xuất hiện giúp chúng ta một tay chứ chẳng sai!

Độc Cô Sách nghe nói gật đầu:

-Sự phán đoán của biểu tử rất chính xác. Nếu tiểu đệ là Long Sinh mà hay biết tri kỷ của mình đi La Phù phó ước, thì thể nào tiểu đệ cũng tới nơi hẹn ước của người bạn ấy một phen liền.

Dật Tư cau mày, trịnh trọng thủng thảng nói tiếp:

-Đây chỉ là một sự phán đoán thôi, chứ ta không nên ỷ lại. Vợ chồng Song Ma độc ác lắm, võ công lại cao siêu, chúng ta phải cẩn thận đối phó, đừng có sơ ý một chút nào.

-Từ khi biểu đệ đấu với Đinh Ngọc Sương và Giang Tử Kỳ các người rồi, cứ tưởng Hoàn Vũ Cửu Sát là những kẻ hung ác tuyệt thế như vậy cũng chỉ có thể thôi, nên đệ đã có lòng kiêu ngạo thật. Nhưng sau khi gặp Phạm Long Sinh đấu đến hiệp thứ chín đã bị y cướp được kiếm gỗ, đệ mới nhìn nhận câu nói: "người giỏi còn có người giỏi hơn. Trời cao lại có trời khác cao hơn". Vì vậy mà tiểu đệ đoán chắc phen này đấu với Âm Dương Song Ma thể nào cũng khó khăn lắm.

-Nghe biểu đệ nói mới biết việc bẻ gãy kiếm ở trên núi Vân Vụ này đã giúp cho biểu đệ rất nhiều.

Thấy Dật Tư an ủi mình như vậy, Độc Cô Sách vẫn hồ thẹn, đáp:

-Võ công của Âm Dương Song Ma có cao siêu đến đâu, chúng ta vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ nổi, nhưng còn Huyết ảnh thần trâm của Thất Nhu Âm Ma mà Phạm Long Sinh vừa nói, trên cái áo ấy có những ba nghìn sáu trăm mũi kim độc như vậy thì thật đáng sợ lắm.

-Huyết ảnh thần trâm của y thị tuy lợi hại nhưng biểu đệ đã được Bách Biểu tặng cho cái áo tóc người và biểu đệ chỉ cần dùng Đại Bị thiên công bảo vệ lấy bộ mặt với chân tay thì không còn sợ gì môn ám khí ác độc ấy của Âm Ma nữa.

Độc Cô Sách cau mày hỏi:

-Tuy hiền đệ đã có cái áo tóc người để hộ thân rồi, nhưng còn chị...

Dật Tư vội xoa tay ngắt lời:

-Tiểu đệ khỏi cần phải lo cho ngu tử, vì ngoại hiệu của ngu tử là Lưu Vân tiên tử, lại là chưởng môn của phái Điểm Thương, ngu tử đã ngày đêm luyện tập pho "Lưu Vân song tụ" hiện giờ đã luyện được mười hai thành hoá hầu, dùng nó để tấn công thẳng vợ chồng Song Ma thì có lẽ chưa đủ, nhưng dùng nó để phòng thân thì lại có thừa.

Độc Cô Sách biết chị họ mình là người rất khiêm tốn, không bao giờ nói khoác nửa lời. Bây giờ nàng ta đã nói như thế thì chắc pho "Lưu Vân song tụ" của nàng phải luyện tới mức thượng thừa rồi.

Nghĩ tới đó, chàng hớn hử vô cùng, liền mỉm cười hỏi tiếp:

-à, chị bảo chị biết hai môn khí giới của vợ chồng Song Ma là Vô ảnh kiếm với Tiêu Hồn bảo phiến lợi hại như thế nào, thì nhân lúc rỗi rãi này, chị hãy nói cho tiểu đệ hay đi!

-Vô ảnh kiếm là một pho kiếm pháp, lại còn có một tên nữa là "Truy Vân chế điện cửu thập nhị thức".

Độc Cô Sách kêu "ò" một tiếng mới vỡ nhẽ và đỡ lời:

-Tiểu đệ đã hiểu rõ rồi. Có lẽ pho kiếm pháp ấy nhanh như gió nên mới được gọi là "Vô ảnh" và "Truy Vân chế điện" như thế.

-Chín mươi hai thức kiếm pháp của chúng nhanh như điện chớp mà còn biến hoá vô cùng. Khi chúng đã gỡ pho kiếm pháp ấy ra, thì hai tay của mình khó mà ứng phó nổi, cho nên pho kiếm pháp ấy của vợ chồng y mới lừng danh giang hồ, và cũng là một tuyệt kỹ đã làm cho vợ chồng y nổi danh thiên hạ.

-Vô ảnh kiếm là một pho kiếm pháp thế còn Tiêu Hồn bảo phiến có phải là một khí giới không?

-Cái quạt ấy của chúng không những là một môn khí giới lợi hại mà còn có thể gọi là một môn khí giới ác độc nữa.

-Tiêu Hồn bảo phiến là một môn khí giới bên trong có cả ám khí, nhưng không hiểu cái quạt ấy làm bằng vật gì? Đồng mài bằng gió hay là Âm trầm trúc, hay là...

Dật Tư vội ngắt lời:

-Biểu đệ đừng có đoán nữa, không sao đoán ra được đâu.

Độc Cô Sách có vẻ không phục, vội cãi:

-Chưa chắc tiểu đệ đã không đoán ra được. Những thứ quạt bên trong có giấu ám khí thì hoặc nan quạt có thể bay đi đả thương người, hay trong những cái nan quạt đó có giấu thuốc độc hoặc nước độc đấy thôi. Đệ lưu lạc giang hồ đã được trông thấy hai cái quạt như vậy rồi.

-Biểu đệ đã đoán lầm hết. Tiêu Hồn bảo phiến không phải là một cái quạt hình như quạt giấy đâu, mà nó lại là cái quạt hình như quạt lá.

Độc Cô Sách ngạc nhiên đỡ lời:

-Khí giới mà làm thành hình quạt lá thì quả thật đệ chưa thấy bao giờ.

-Năm xưa vợ chồng Song Ma đi Đông Hải ngao du, đã giết một con mãng xà đầu to như cái Tỳ Bà, có nọc độc kỳ tuyệt, và có lẽ nghìn năm mới có một con mãng xà như thế xuất hiện.

-Chả lẽ Tiêu Hồn bảo phiến của vợ chồng y là dùng xương mãng xà kết thành...

-Vợ chồng Song Ma thấy Đại Đầu Tỳ Bà mãng độc kỳ tuyệt như vậy, mà chất độc của nó lại tù vào cái xương vừa trong vừa bết ở trên đầu cho nên vợ chồng Song Ma mới lấy xương đầu con mãng xà độc kỳ tuyệt ấy làm thành một môn ám khí kỳ lạ. Vì Xương đầu con mãng xà trông giống như cái quạt lá, nên chúng mới đặt tên là Bảo Phiến.

-Xương mãng xà có chất độc kỳ tuyệt như vậy, chẳng hay có thể bay ra đả thương người được không?

-Thoạt tiên vợ chồng Song Ma chỉ vì nhất thời hiếu kỳ mà chế thành môn khí giới đặt tên là Tiêu Hồn Bảo Phiến để sử dụng thôi, nhưng khi đem ra sử dụng mới biết môn khí giới ấy có hai cách diệu dụng rất đặc biệt: một là vô hình, một là hữu danh.

-Diệu dụng vô hình tất nhiên là chất độc ở cái quạt đó bắn ra bên ngoài đả thương người, nhưng còn diệu dụng hữu hình thì là cái gì?

-Hà! Thật là trời sinh vạn vật dù kỳ lạ như thế nào cũng đều có hết. Đầu con mãng xà ấy đã hình như cái quạt có chất độc rất lợi hại mà nó còn cứng rắn đến nỗi không có vật gì phá huỷ nổi. Đồng thời nó lại còn phá được những đá cứng và gang thép, nên không riêng gì những khí giới bị nó đánh trúng vỡ và gãy ngay, mà cả những người luyện nội gia khí công như Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, Kim Chung Tạo, Thiết Bối Xuân v.v.. hềểbt nó đánh trúng dù có những môn nội công ấy cũng không sao chịu đựng.

Độc Cô Sách nghe tới đó liền cau mày lại và nói:

-Công lực của bản thân vợ chồng Song Ma đã tuyệt vô song như vậy, lại còn có nhiều võ khí và ám khí lợi hại như thế, thảo nào Phạm Long Sinh và các người đều nhận vợ chồng y rất khó đối phó.

Dật Tư vừa từ từ tiến lên vừa thở dài:

-Câu: "Đạo cao một thước, ma cao một trượng" quả thật không sai một ly một tý nào. Mấy năm gần đây, vì việc của võ lâm rất ít nên ngu tử mới tĩnh tâm ở trên núi Điểm Thương nghiên cứu võ học tưởng mình đã tiến bộ tới mức độ rất cao siêu. Ngờ đâu khi tai kiếp của võ lâm sắp giáng xuống đầu mới hay trên giang hồ còn lắm ma đầu như thế. Sau này không biết giang hồ võ lâm sẽ bị chúng gây ra tai hại như thế nào?

-Hiện giờ trong võ lâm tuy rất hiểm ác, Hoàn Vũ Cửu Sát và Âm Dương Song Ma cá người hung ác tuyệt vời đều lần lượt ra đời, nhưng dù sao chúng ta cũng đã làm quen được Phạm Long Sinh, may ra y có thể giúp ích cho chúng ta rất nhiều. Vẫn biết công việc giáng ma vệ đạo là một việc rất khó khăn, chúng ta chỉ biết tận hết tâm lực ra mà thực thi đi một bước hay một bước, chứ lo làm sao được nhiều như thế?

Hai chị em vừa đi vừa chuyện trò, khi tới La PHù thì vừa đúng ngày Trung Thu, và lúc ấy đã hoàng hôn. Hai người liền lên đỉnh Lãn Vân Phong ngay.

Khi lên trên đỉnh núi đã thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu đợi chờ ở đó rồi, nhưng chỉ thấy một mình y thị thôi chứ không thấy con gái của y thị đâu cả.

Độc Cô Sách chưa kịp nói thì Bạch Phát Quỷ Mẫu đã đưa mắt liếc nhìn Lưu Vân tiên tử và lạnh lùng nói:

-Độc Cô Sách ta không ngờ người còn rủ cả người khác đến giúp sức nữa.

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Xin lão tiên bối đừng có hiểu lầm. Tạ tiên tử là biểu tỳ của tiểu bối, và cũng là người thân duy nhất của tiểu bối. Nếu ngày hôm nay Độc Cô Sách bị lão tiên bối đánh bại, thì phải theo lời hẹn ước kết duyên Tần Tấn với lệnh ái. Chả lẽ tiểu bối lại không nên mời người chị họ đến chủ trì hôn lễ cho mình hay sao?

Nghe thấy chàng nói thế, Bạch Phát Quỷ Mẫu mới nguôi cơn giận, gật đầu chào Dật Tư và hỏi:

-Tạ tiên tử, chúng ta đã lâu năm không gặp mặt rồi.

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Vì việc bận nay đây mai đó, đã lâu năm tiểu muội chưa được gặp lại Tiêu đại tỳ.

Thấy thái độ và lời nói của Dật Tư rất ôn hoà, Quỷ Mẫu liền hớn hỏ nói tiếp:

-Về cuộc hẹn ước của lệnh biểu đệ với muội này, chẳng hay Tạ tiên tử có ý kiến gì?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Cuộc hẹn ước này, bất cứ thắng hay bại, lệnh đệ của tiểu muội đều có lợi ích hết, thì tất nhiên tiểu muội phải tán thành chứ?

Độc Cô Sách nghe tới đó mỉm cười hỏi:

-Sao chưa thấy lệnh ái tới?

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Chúng ta cứ việc theo đúng lời hẹn ước mà cử hành, nhưng nếu thiếu hiệp thất bại, thì cuộc hôn ước của thiếu hiệp với tiểu nữ thế nào cũng phải hơi trì hoãn một chút, vì bây giờ già này cũng không biết nó đi đâu cả, tìm mãi vẫn chưa thấy nó đâu hết.

Độc Cô Sách đang lo âu nhất là Bạch Phát Quỷ Mẫu bắt mình phải thành hôn với con y thị ngay, nhưng bây giờ nghe y thị nói là không tìm thấy con gái, chàng lại càng yên tâm thêm. Tuy rất mừng rỡ, nhưng chàng muốn lợi dụng Quỷ Mẫu giúp mình đấu với Song Ma, cho nên chàng không dám để lộ lộ vẻ mặt tươi cười cho đối phương trông thấy. Trái lại, chàng còn làm ra vẻ buồn rầu là khác.

Dật Tư biết Độc Cô Sách đóng kịch, nàng không sao nhìn được, suýt tý nữa thì phì cười:

Quả nhiên Tiêu Anh đã mắc hỡm, liền mỉm cười hỏi Độc Cô Sách tiếp:

-Chắc thiếu hiệp cũng nóng lòng mặt mũi của tiểu nữ xấu đẹp ra sao? Già này có thể nói nó còn đẹp hơn già này hồi còn trẻ đẹp gấp trăm lần.

Độc Cô Sách đáp:

-Tôi làm sao có thể biết được lúc tiền bối hồi còn trẻ ra sao?

Tiêu Anh nghe nói thất cười quay đầu lại nói với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, lệnh biểu đệ không biết một tý của già này lúc hồi còn trẻ như thế nào, còn tiên tử thì được trông thấy già này tóc xanh má hồng rồi?

Dật Tư gật đầu và nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô biểu đệ, con gái cưng của Tiêu đại tỹ nhan sắc chỉ bằng một nửa của đại tỹ hồi còn trẻ cũng đã là một người tuyệt sắc rồi. Huống hồ đại tỹ lại nói còn đẹp gấp trăm lần nữa.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày kiếm, bỗng lớn tiếng nói với Tiêu Anh tiếp:

-Tiêu tiền bối, chúng ta mau thì hành lời hứa đi, chờ tới lúc thắng bại rồi Độc Cô Sách còn có lời muốn thưa cùng.

Tiêu Anh vừa cười vừa nói tiếp:

-Việc gì thế? Bây giờ có thể cho già này biết rõ ngay được không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Trong vụ đánh cuộc của chúng ta không có điều lệ nào báo trước khi phân thắng bại mà tiểu bối phải nói rõ việc này cho tiền bối hay cả.

Tiêu Anh nghe thấy chàng nói như thế liền mỉm cười:

-Được chúng ta bắt đầu vào cuộc đi.

Nói tới đó y thị liền quay lại nói với Tạ Dật Tư tiếp:

-Tạ tiên tử, lần trước Tiêu đại tỹ này dùng xương thay kiếm đấu với biểu đệ hàng trăm hiệp vẫn chưa thắng bại, vậy lần này nên đấu bằng cách nào thì Tạ tiên tử làm ơn nghĩ hộ chúng tôi đi?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Độc Cô biểu đệ so tài với đại tỹ không khác gì châu chấu đá voi thể nào bị thua rồi, nhưng đã có dịp may này cũng nên để cho y được lãnh giáo vài thế tuyệt kỹ của đại tỹ để y được học hỏi thêm.

Tiêu Anh nghe nói mỉm cười đỡ lời:

-Tạ tiên tử khỏi cần phải quá khiêm tốn như thế. Tư chất của lệnh biểu đệ đặc biệt hơn người và lại là cao túc của Đại Bi Tôn Giả một vị thánh tăng đương thời, võ học đã đạt tới mức thượng thừa. Tuy ngu tỹ hơn y vài tuổi thật, nhưng tài ba của ngu tỹ so sánh sao nổi với võ công của danh môn chính phái nên chưa đấu với nhau vẫn chưa có thể biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Dật Tư nghe nói cũng phải kinh ngạc thầh, nàng không ngờ Bạch Phát Quỷ Mẫu vẫn khét tiếng là kiêu hãnh và hung ác nhất thời không ngờ khí tiết của y thị bây giờ hình như đã thay đổi hẳn?

Nàng vừa kinh ngạc vừa mỉm cười đáp:

-Tiêu đại tử đã bắt tiểu muội phải ra đầu đề thì Dật Tư này cũng xin mạn phép đề nghị cách đấu của cuộc đánh đố này vậy. Đòi bên cứ đấu với nhau ba trận, bên nào thắng trận trước là coi như đã thắng cuộc rồi. Chỉ có cách ấy giản tiện hơn hết và cũng rất công bằng nữa.

Tiêu Anh gật đầu:

-Như vậy cũng được, đôi bên có thể giở hết tài ba sở trường của mình ra. Nhưng không biết ba trận ấy đấu bằng cách nào? Là...

Dật Tư vội đáp:

-Đôi bên nên thi đua huyền công, kiếm thuật và chưởng pháp ba trận. Chẳng hay Tiêu đại tử nghĩ sao?

Tiêu Anh cười gật đầu:

-Ngu tử hoàn toàn đồng ý. Hãy khoan nói đến trận đấu huyền công vội, chỉ nói về đấu kiếm thuật trước vẫn lấy trăm hiệp làm giới hạn và đấu chưởng pháp thì Độc Cô Sách lão đệ chỉ cần chống đỡ nổi già này mười hiệp là coi như lão đệ đã đắc thắng rồi.

Độc Cô Sách nghe nói cả kinh, chàng biết trong thời gian mình cách biệt y thị, chắc võ công y thế nào cũng tiến bộ nhanh hơn trước nhiều. Vì lần trước tỷ thí kiếm thuật ở trong Thiên Ma cốc, công lực của mình như thế nào đối phương đã biết rõ hết, nên đối với trận đấu kiếm y thị vẫn hạn định trăm hiệp, như vậy có khác gì là đối phương đã nắm chắc phần thắng rồi không, nhất là về trận đấu chưởng pháp lại chỉ hạn đấu có mười hiệp, lại càng khiến chàng sợ hãi thêm, đồng thời chàng cũng nghi ngờ Tiêu Anh đã luyện thành công pho "Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ" rồi.

Từ khi ra đời tới giờ Độc Cô Sách vì chưa gặp một địch thủ lợi hại nào, nên chàng mới có vẻ kiêu ngạo, nhưng từ khi vào Ly Hồn cốc ở trong núi Dã Nhân thoát chết đến giờ và đấu kiếm với Phạm Long Sinh, kiếm của chàng lại bị đánh gãy, chàng mới biết dù tư chất của mình được trời ban cho hơn người và được ân sư truyền thụ cho những môn võ cao siêu huyền ảo, nhưng vì công lực của mình hãy còn kém người xa. Bây giờ đấu với cường địch là Bạch Phát Quỷ Mẫu này, tuy chàng có ý muốn lợi dụng đối phương, dù có đắc thắng cũng phải giả bộ thua, nhưng vì Tiêu Anh đã biết mình là đệ tử của Đại Bi Tôn Giả, nên mình không thể làm mất oai vọng của sư môn, dù có thất bại cũng thất bại một cách vẻ vang mới được.

Dật Tư thấy Độc Cô Sách có vẻ do dự, liền mỉm cười nói:

-Độc Cô biểu đệ không nên hồi hộp như thế, hãy đấu với Tiêu đại tử trận thứ nhất trước đi?

Độc Cô Sách cố trấn tĩnh tâm thần, lớn tiếng hỏi lại:

-Có phải trận thứ nhất đấu huyền công đấy không?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Đằng kia có hai cây trúc lớn, biểu đệ với Tiêu đại tử hãy dùng hai cây trúc ấy thi thố huyền công xem sao? Tôi xin phê phán một cách rất công bằng vô tư.

Độc Cô Sách nhìn cây trúc lớn ấy, rồi mỉm cười hỏi Bạch Phát Quỷ Mẫu rằng:

-Thưa lão tiên bối, chúng ta đứng ở chỗ cách xa cây trúc ba bước, rồi dùng chưởng lực làm chấn động cây trúc. Nhưng phải làm thế nào cây trúc không rung động gì cả, mà lá trúc lại tự động rụng xuống, xem lá của cây nào rụng nhiều thì người ấy sẽ thắng cuộc.

Tiêu Anh mỉm cười đáp:

-Thi đấu như thế cũng khó lắm, chứ không phải là chuyện dễ đâu. Độc Cô lão đệ đã đề nghị ta như vậy đủ thấy rất cao minh. Xin lão đệ biểu diễn trước đi, Tiêu Anh này sẽ thi thố liền.

Độc Cô Sách không khách sáo nữa, vội vận môn "Kích Vật Vô Hình" trong "Đại Bị thần công" của sư môn ra đứng ở chỗ cách xa cây trúc ba bước giơ tay lên khễ đẩy luôn vào cây trúc một chưởng.

Tiêu Anh với Dật Tư đứng cạnh đó để ý xem chàng biểu diễn, chỉ thấy tay Độc Cô Sách đẩy ra rồi mà cây trúc vẫn không rung động chút nào, nhưng những lá cây đã rụng xuống khá nhiều. Dật Tư vội tiến tới gần đếm những lá cây rụng ở trên mặt đất một hồi, rồi nói với Tiêu Anh rằng:

-Tiêu đại tử, Độc Cô biểu đệ làm rụng được bốn mươi tám lá tất cả.

-----oOo-----